

11^{de} zondag door jaar B

Mc. 4, 26-34

Ik weet niet hoe het u vergaat maar als ik een plan heb of een concreet doel voor ogen, dan ga ik graag op het doel af zonder te treuzelen. En dan vind ik elke vertraging lastig en vervelend. En dit geldt soms ook voor mijn gebed, dan zou ik willen dat er een snelle oplossing van “bovenaf” komt. En waarschijnlijk ben ik niet de enige die getreuzel vervelend vindt. Dan mogen de lezingen van deze zondag ons helpen om ons eigen tijdsplanning los te laten en Gods horloge om te doen.

Want wat zegt Jezus ons in het evangelie: de boer die zijn land bewerkt weet heel goed wat hij moet doen, maar hij heeft niet alles in handen. Het zaad kiemt wanneer hij slaapt, hij kan een kader creëren om veel vrucht te dragen maar is afhankelijk van de natuur.

Dat beeld neemt Jezus voor het koninkrijk van God. Het is er al, maar het is nog niet voor iedereen zichtbaar. God is al eeuwen aan het werk en wij zullen goed moeten kijken om zijn vinger te zien in het dagelijks leven. Het mosterdzaadje is klein maar groeit met de tijd uit tot een grote struik. Maar God heeft wel nodig dat er door de boer gezaaid wordt. God doet het niet zonder ons.

In de 1^e lezing van Ezechiël horen we hoe God een twijgje neemt om iets nieuws te beginnen en dat Hij een verdorde boom tot bloei kan laten komen. Dit is dus geen wispelturigheid van God, maar is een uitnodiging aan ons om met God mee te werken en ook open te staan voor het onverwachte.

Bijvoorbeeld, wij kunnen allemaal een situatie thuis of in de kerk bedenken die moeilijk is. En als wij niks doen, dan staat het resultaat vast, het mislukt. Maar wij kunnen wel ons best doen, ook al lijkt de taak moeilijk, en soms blijkt achteraf toch dat er veel meer mogelijk is dan eerst werd gedacht. Of doordat wij anderen door ons eigen enthousiasme hebben aangestoken en zo iets in beweging zetten. Wij dienen reel te zijn, maar ook vol verwachting en God betrekken in alles wat wij doen. Dat zien wij ook terug bij Paulus, hij die het hele Middellandse zee gebied is doorgetrokken om het evangelie te verkondigen. Wat toch eigenlijk voor die tijd gekkigheid was. Paulus zegt het tegen de christenen van Korinthe maar ook tegen ons de christenen van Eindhoven: houd goede moed, leef in geloof ook al zien we de volheid van de belofte nog niet. En wij zijn geroepen om met Gods plan mee te werken, en laten wij dan het goede doen.

Wij hoeven geen tweede Paulus te worden, maar als christenen kunnen wij allemaal wel het goede doen, en medewerkers van God zijn voor deze wereld. En dan zal het kleine dat wij doen iets groots kunnen worden.

Als wij de geschiedenis van de heiligen bekijken zijn de grote heiligen altijd klein begonnen. Moeder Theresa van Calcutta heeft nooit het doel gehad om een wereldwijde congregatie te stichten, zij zag de nood van zieke in de straat en heeft zich over hem ontfermt.

Franciscus van Assisi werd gegrepen door Christus en zag dat hij de kerk mee kon opbouwen vanuit de armoede en dat zijn werk eeuwen later voortgaat is niet een doel op zich geweest.

Zo heeft God door onze doop al een klein zaadje in ons hart gepland, aan ons om de plant van de heiligheid te laten opschieten en God zal zich dan wel over de rest ontfermen mits wij daar voor open staan.

Harm Eskes, pastor